

Jaroslav Zapletal - RULL - KNIHA A MEČ

Ležel jsem pěkně pohodlně na zádech s nataženými rukama a nohama a snažil jsem se co nejvíc uvolnit. Meditoval jsem. Prostě jsem už hodnou chvíli předl blahem a přemýšlel o životě.

Najednou byl tok mých myšlenek - již po několikáté - přerušen a mně se proti mé vůli přes sevřené zuby prodralo zasténání. Malý tlustý žalárník se totiž přestal cpát a pomocí skřipce, na kterém jsem byl koženými řemeny připoután, mě protáhl o další palec. Poté na mne spokojeně pohlédl. Bylo vidět, že má svou práci rád. Pokud to jen šlo, zešíroka jsem se na něj usmál. Značně ho to otrávil. Odplivl si, naklonil se ke mně tak, že jsem cítil jeho páchnoucí dech na tváři, a slíbil mi: "Dobrá nálada tě brzy přejde, chlapečku, hned se ti budu věnovat!" A odkolébál se dojíst večeři, od které jsem ho zdržoval.

Neviděl mi do obličeje, a tak můj přátelský úsměv vystřídala křečemi stažená tvář. Dělal mi čím dál větší potíže ovládat se. Tělo bylo napnuto k prasknutí, v levém stehně jsem navíc měl ošklivou ránu po šípu, zasažený sval se chvěl. Snažil jsem se odpoutat svou mysl od těla, nevnímat je. Těkat očima po místnosti nemělo příliš smysl. Docela všední mučírna. Kamenná síň, špatně osvětlená loučemi, stěny ověšené mučícími nástroji, okénko vedoucí do jasné úplňkové noci. Jediné, co mě zaujalo, byly pohyby krys v dírách a trhlinách ve zdi u podlahy. Raději jsem se v myšlenkách zatoulal k tomu, jak jsem se do tohohle srabu dostal.

Všechno to začalo tím, že jsem před půl rokem vyrazil se svým přítelem Karem ze Sídla mocných. Stejně jako jejich předchůdci, dva čarodějové-učedníci šli za svým úkolem. Vyzbrojení pouze silnou vůlí a několika kouzly jsme měli získat jakýkoli kouzelný předmět. Tak by moc Sídla mocných vzrostla, my bychom získali zkušenosti, postoupili bychom v žebříčku hodností a bylo by nám dovoleno učit se opravdová, mocná kouzla. Nešli jsme úplně naslepo, mířili jsme do divokých hor, ležících daleko na jihu, kde podle pověstí před mnoha tisíci lety ležel palác velkého mága. Někteří z těch před námi se prý dokonce dokázali i vrátit.

Cesta nebyla nic příjemného, kouzla, která jsme ovládali, nám život příliš neusnadňovala. Zbraně jsme nosit nesměli. Peníze nám nikdo nedal, a tak jsme měli mnohem větší potíže se zvířaty a duchy než s lidmi. Až teď ...

Procházeli jsme malým divokým krajem se stejně divokým pánem na malém hradě uprostřed lesů. Vesničané nás před ním varovali - jeho nejoblíbenější zábavou bylo házení těch, co se mu znelíbili, stvůrám žijícím prý v příkopě. Občas také pořádal hony na zoufalce, které nachytal v lese. My ale tudy putovat museli, a tak se stalo, že nás na pokraji velké paseky překvapila nad staženým králikem skupina lovců vedená hradním pánem. Bez rozmyšlení jsme se dali na útěk, ale bez koní jsme neměli šanci. V běhu jsme začali vyvolávat mlhu kouzlem, ke kterému bylo potřeba našich spojených sil. Příliš pomalu. Lovci si všimli, že se zvedá mlha. Nechtěli riskovat ztrátu kořisti. Zadrnčely tětiny kuší. První šíp se zabodl Karovi do krku. Druhý minul, ale další zasáhl mou levou nohu. Upadl jsem. Naštěstí prošel hladce svalem a špička se vynořila na přední části stehna. Bez sebe bolestí jsem ji ulomil a šíp vytrhl z rány. Hlava se mi zatočila a omdlel jsem. Probudil jsem se na hradě, až na kus hadru kolem boků nahý, sebrali mi i můj kouzelný amulet, který jsem měl pověšený na krku. S trochou štěstí jsem místo v příkopě s obludami skončil v mučírně.

Tlustoch si hlasitě ulevil a vstal. Velká krysa šmejdicí po místnosti s vypísknutím vběhla do nejbližší díry. V duchu jsem si povzdechl. Kdybych měl svůj amulet, použil bych svoje nejmocnější kouzlo - dárek od představeného, který si mě oblíbil. Sice mě před ním varoval, ale ... Zrak mi padnul okénko. Uniklo mi krátké zasténání. Bože, můžu ho použít! Za tohle opomenutí bych si zasloužil zemřít. Za úplňkové noci přece k tomuhle kouzlu amulet nepotřebuji! Žalárník, kochající se svým vyděšeným obličejem, který jsem speciálně pro něj vytvořil, se pomalu kolébal ke mně. Přestal jsem cítit bolest. Soustředil jsem se, ponořil do svého nitra. Začal jsem kouzelnou formuli opakovat znovu a znovu. Vytvářel jsem ve své mysli složitý obraz - symbol kouzla, ale nepocítil jsem žádné příznaky probíhající přeměny. Pohlédl jsem k oknu. Slabý pruh světla dopadající na podlahu, jen špatně viditelný, mě míjel o nepatrný kousek. Proklel jsem všechny své předky a sebe nejvíc. Konečně jsem se uklidnil. Přátelsky jsem

navrhl žalářníkovi, který se právě chystal léčit teplem mou krvácející ránu: "Hej, tlustochu, vsadím se s tebou o co chceš, že už mě nedokážeš protáhnout ani o palec!" Jeho tupá sadistická tvář zrudla. "Roztrhnu tě na dva kusy, zmetku!" vyštěkl.

Ve své práci se opravdu vyznal, cítil jsem jeho bohaté dlouholeté zkušenosti. Už jsem nedokázal ovládat svůj bolestí zkřivený obličej, sténal jsem, šlachy se napínaly k prasknutí, hlavice kostí se vysouvaly z jamek kloubů. Teď! Na moje prsty u nohou začalo dopadat světlo měsíce v úplňku. Neustále opakované zaklínadlo začalo působit. Klouby se se strašlivým trhnutím vrátily zpět. Náhlý příval bolesti ze mě vyrazil strašlivý řev. Překvapený žalářník se odpotácel v zad. Teď bych asi dal přednost pohodlnému, bezbolestnému skřípci. Kostí se mi začaly zkracovat a prohýbat, žebra se s praskotem bortila dovnitř. Žluč z drceného žlučníku a jater jsem cítil až v krku. Strašlivý tlak deformoval mou lebku, lebeční švy praskaly. Zatmívalo se mi před očima, ale kouzlo mi nedovolovalo omdlít, aspoň na okamžik nic nevnímat. Slyšel jsem o kouzelnících, kteří během proměny zemřeli bolestí nebo hrůzou. Zůstala po nich hromádka rosolovité hmoty.

Řemeny náhle praskly, nevydržely tah zkracujícího se těla. Protizávaží udeřilo do země. Schoulil jsem se do klubíčka. Koutkem oka jsem jako v mrákotách vnímal žalářníka, jak se tiskne zády k protější zdi. Byl bledý, těžce dýchal a polohlasně drmolil modlitby. Bolest přestala stejně rychle jako začala. Kouzlo skončilo svou práci. Seskočil jsem na podlahu, přátelsky se zazubil na pomalu se sesouvajícího odborníka přes bolest a vběhl do široké trhliny ve zdi. Rád bych se rozloučil lépe, ale krysí tlamou se slova špatně formulují. Pro tuhle chvíli jsem jej pustil z hlavy.

* *

V labyrintu chodbiček, které za staletí vybudovaly místní krysy, jsem se příliš volně necítil. Jako začátečník jsem si vůbec nebyl jist dobou trvání kouzla. Vůlí jsem ji nedovedl ovlivnit. Pospíchal jsem najít nějakou prázdnou místnost. Ve sbírce Sídla mocných jsem viděl vycpaného kouzelníka, či spíše jeho zbytek, který se začal přeměňovat zpět ve škvíře mezi dvěma stěnami. Vzpomínka na deset palců silnou placku promíchaných vnitřností a kostí, která okopírovala tvar zdí, nebyla nijak potěšující. Nejděsivější bylo cosi podobného obličejí.

Varovné zapísknutí mě zmrazilo. Ohlédl jsem se. Obrovská krysa si nepřátelsky měřila vetřelce. V mučírně jsem si přál být úplně maličký, teď bych dal přednost něčemu většímu. Dal jsem se na útěk s krysou v patách. Nepohyboval jsem se příliš obratně a rychle - levá noha bolela a moje nové tělo mi také příliš nesesedělo. Konečně jsem zaběhl do užší uličky a pronásledovatel se zastavil. Otočil jsem hlavu. Krysa stála na křižovatce, všechny chlupy zježené. Zdálo se, že se spíše něčeho bojí, než že by se neprotáhla. Vyplázl jsem na ni jazyk, jak to jen šlo. Tahle grimasa ji viditelně vyvedla z míry. Pokračoval jsem v cestě vpřed. Chodbička se několikrát lomila, až vyústila do nevelké místnosti. Opatrně jsem vykoukl.

Vypadala podivně zlověstně. Místo okénka měla úzkou střílnu, byla plná starých, polorozpadlých knih válejících se na malém stolečku a ve skříních při zdech. Vše bylo pokryto tlustou vrstvou prachu. Desítky let zde určitě nikdo nebyl. Náhle jsem ztrnul. Pocítil jsem slabé trnutí ve svalech. Předzvěst transformace? Bez rozmyšlení jsem se vrhnul vpřed. Právě včas. Svět se zkroutil, nic jsem kolem sebe nepoznával. Můj řev musel proniknout snad i tlustými zdmi hradu. Natahování kostí není o nic příjemnější než jejich zkracování. Když vše skončilo, vypadal jsem jako člověk, ale cítil se jako zvíře. Ležel jsem na chladné zemi pokryté potem a lapal po dechu. Cítil jsem se strašně unavený. Byl jsem nahý, bederní rouška zůstala v mučírně. Při přeměně si člověk s sebou může vzít jen amulet, který se mění s ním, a o ten jsem přišel.

Když jsem se vzpamatoval a trochu si odpočinul, vstal jsem a pokračoval v prohlídce místnosti. Venku se rozednívalo, obrysy se stávaly zřetelnějšími. Stolek s několika velkými knihami, několik křivulí a zkumavek. Kolega? V rohu stál ... V příštím okamžiku jsem se tiskl ke zdi, bledý jako sníh. Třásl jsem se jako v horečce a zoufale jsem odříkával všechna ochranná zařikání, na která jsem

si jen vzpomněl. V rohu seděl - řekněme pavouk. Velká chlupatá koule o průměru jednoho sáhu na mnoha dlouhých nohách se zahnutými drápy. Na ní obludná hlava s kusadly a chapadly. Rudě zářící oči, velké jako talíře, hořely nenávistí a přibíjely mě k zemi. Byl jsem vděčen za přítomnost, které smazávalo podrobnosti. Vždy jsem byl přesvědčen, že nás v Sídle mocných odnaučili strachu, ale mýlil jsem se. Nyní jsem vypadal jako chudák žalářník, kterému jsem se ještě před chvílí smál. Zvykl jsem si na draky a kentaury. Mým maskotem byl u nás na severu velký pavouk, se kterým jsem si vydržel hrát celé hodiny. Strašně legračně se zlobil, když jsem jej lechtal na bříšku. Ale tohle monstrum vyvolalo něčí odporné kouzlo z toho nejhlubšího podsvětí. Bizarní tlama, pomalu se pohybující děsivé výrůstky, chapadla a čelisti byly spojeny nepochopitelným, nemožným, hrůzu vyvolávajícím způsobem. Potlačující chvění, začal jsem s dechovým cvičením. Hluboký nádech, představa proudící energie z okolí do mého čela, pomalý řízený výdech.

Opět jsem se ovládal. Až nyní si největší strašpytel na hradě, ještě k tomu slepý, všiml kmitajících, slabě duhově zářících nitek kolem těla obludy. Vycházely z dřevěné nebo kovové podlahy a nahoře se sbíhaly do jednoho bodu. Klec! Ochranná magická schránka. Viděl jsem ji jen jednou. Je to jedna z nejdokonalejších věcí, které magie dokáže stvořit. Ty nítky jsou zhmotnělé spletené symboly všech známých zaříkání proti kouzlům. Jakékoliv dobré či zlé kouzlo je bezpečně uzavřeno v kleci, navenek se nemůže projevit, žádná živá či neživá bytost nedokáže silou ani kouzlem její stěnu prolomit. Něco takového dokáže vyrobit jen ti nejmocnější mágové. Zrušit - to je něco jiného. Ničit je vždy snazší než tvořit. Pokud by schránka nebyla uzamčena osobním kódovým kouzlem - a to podle barev nebyla - mohl bych ji otevřít i já. Pokud bych byl ovšem šílený a chtěl stvůru pustit. A to jsem nebyl. Vlastně ... ale ano! Hledal jsem pomstu a teď mám i nástroj. Pokud z bezpečné vzdálenosti pronesu správnou formuli, klec se otevře.

Pomaloučku jsem vstal a pokračoval v prohlídce místnosti. Vyhýbal jsem se pohledu do onoho rohu, nechtěl jsem riskovat další pohled do hypnotizujících pavoukových očí. Druhým důvodem k znepokojení bylo to, že chyběly dveře, tedy alespoň viditelné dveře. Místnost možná před mnoha lety zazdili, důvod by se už našel. Hledání tajných dveří, chodeb a průlezů byl můj nejoblíbenější předmět. Brzy jsem je našel, ostatně nebyly nijak zvlášť ukryté. Z druhé strany by to asi bylo horší. Uklidněn jsem se vrátil ke stolku s knihami. Docela obyčejné, psané mně neznámým jazykem. Pouze jedna se výrazněji odlišovala. Velké kožené desky nebyly vůbec pokryty prachem. Snad její kniha odpuzovala. Měl jsem nejasný pocit síly vyvěrající z ní. Otevřel jsem ji. Tvrdé, neohebné papíry se bělaly prázdnotou. Archaické znaky se vznášely v prostoru, asi půl palce nad listy. Obrázky mne fascinovaly. Zarámované ve slaboulinké záři se vznášely vedle znaků. Jejich obsah se pohyboval, žil. Neodolal jsem a pohládl jsem obrázek bojujících obrů. Jeden z nich nevrle uhnul před svým prstem a praštil mě do něj maličkým kyjem. Ucukl jsem, málem mi jej zlomil.

Zamyšleně jsem knihu zavřel. Musela být neuvěřitelně stará. Vedle knihy ležel dlouhý meč zasunutý v pochvě. Vrstva prachu a pavučin její tak dokonale maskovala, že jsem její předtím přehlédl. Setřel jsem prach a vytáhl meč z pochvy. Dlouhá modravě zářící čepel opět se vznášejícím se archaickým nápisem byla bez jediného škrábnutí. Ta kniha a meč jedno jsou, pochopil jsem. Když jsem meč pokládá na knihu, ucítil jsem vlnu žáru, která mi proběhla tělem. Smutně jsem se usmál. Někdo právě spálil můj talisman - kouzelný amulet. Rostl se mnou od dětství. Některá má kouzla ho vyžadovala. Nejhorší bylo, že moje putování ztratilo smysl. Bez amuletu jsem se nesměl vrátit domů. Nepustila by mne ani První strážní brána.

O důvod víc k pomstě. Nemínil jsem se dál zdržovat. Na podlaze se válel cár zešedlé látky. Po troše námahy jsem upletl řemeny, kterými jsem si pečlivě přivázal knihu a pochvu s mečem na záda. Zbytek látky jsem si převázal ránu na stehně. Zranění ani klouby příliš nebolely, hodně se stačilo zahojit v mé krysi podobě a zbytek jsem nemínil brát na vědomí. Únava trochu ustoupila. Byl jsem připraven. Stlačil jsem mechanismus dveří a ty se pomalu a bezhlučně otevřely. Otvor byl široký právě tak pro vynesení klece. Opatrně jsem se s ní protáhl a položil ji na podlahu. Nebyla těžká, předmět uzavřený v magické schránce ztrácí

svou váhu, i čas pro něj běží jinak. Zasunul jsem za sebou dveře. Tiše vklouzly na své místo. Na hladké zdi po nich nezůstala ani stopa. Pokrčil jsem rameny a rozhlédl se. Stál jsem v prázdné chodbě. Panovalo tu ticho. Podivné, pomyslně jsem si, proč ještě nevyhlásili poplach? Podle toho, co vím o hradním pánovi, zřejmě žalárník nenalezl odvahu jej vzbudit a raději vyčkává. To já jej vzbudit mnil, a to zatraceně nepříjemným způsobem.

* * *

Cestu jsem neznal, bylo tedy jedno, kam zamířím. Tiše jsem kráčet prázdnými chodbami. Pavouka jsem opatrně nesl za zády, aby mi náhodou někoho nevystrašil. Také jsem si byl jistý, že ze zálohy na mne nikdo nezaútočí. U prvních dveří jsem narazil na prvního strážného. Velká, hranatá, zamračená obluda. Byl po zuby ozbrojený, oblečený do drátěné košile s mečem po boku, v ruce držel halapartnu. Nahý mladík pobíhající po hradě s mečem přivázaným na zádech a skrývajícím cosi širokého a podivného za sebou se mu nelíbil.

Sklonil halapartnu a začal mě zamyšleně lechtat špičkou na břiše. Než mohl položit nějakou otázku, zdvořile jsem ho požádal, aby mne zavedl ke svému pánovi.

"Cože?" zahřměl jeho důležitý hlas chodbou. Zároveň přitlačil na halapartnu. S tímhle nebude rozumná řeč, řekl jsem si.

"Jeho oblíbený kanárek onemocněl," podal jsem vysvětlení.

"Cože??" opakoval se a vyvalil oči. Halapartna trochu poklesla.

"Podívej."

Ustoupil jsem stranou a vytáhl klec. Na pavouka jsem se nedíval, pozorně jsem sledoval tvář strážného. Věděl jsem, co se mnou udělal první pohled na mou potvůrku v přítomí, a tady hořelo několik pochodní. Podíval se na klec. Ač jsem to považoval za nemožné, vyvalil oči ještě o trochu víc. Pokusil se mi něco sdělit, ale místo toho se bezmocně svalil na zem.

Takže takhle rytířovu ložnici nenajdu. Zřejmě budu muset být k osazenstvu hradu trochu jemnější. Alespoň prozatím ...

Brzy na to jsem potkal dalšího ozbrojence. Jako by z oka vypadl tomu prvnímu. Tentokrát jsem byl na rozhovor lépe připraven.

"Hej, červe!", oslovil jsem ho hlubokým hlasem s mnoha pomalu doznívajícím ozvěnami. Překvapeně se otočil. "Odved mě k tvému pánovi!", pokračoval jsem.

Můj stín, vrhaný pochodní za mémi zády, se začal prohlubovat. Zvětšoval se a protahoval, nyní dopadal až na strážného. Ten se snažil o pravý opak. Celý se shrbil a zmenšil. Ještě chvíli a pokusí se zahrabávat do kamenné podlahy, ohodnotil jsem jeho výkon. Chodbou se ozval zvuk drkotajících zubů.

"Veď mě!", zahřměl jsem. Poslušně se otočil a plížil se přede mnou. Můj stín ho bez ohledu na pochodně stále přikrýval. Přidal jsem kopanec do zadnice. Poskočil vpřed. Konečně chování, na jaké byl zvyklý! Teď mě teprve začal považovat za skutečného šlechtice. Bez vyrušování jsme dorazili k velkým dveřím střeženým dvěma obrovitými chlapy.

"Zmizte!", vyštěkl jsem na ně a začal vytahovat klec schovanou za zády. Můj průvodce poslechl bez rozmyšlení, osobní stráž s jistým váháním, které zmizelo, když zahlédli část obsahu klece. Uf, utřel jsem si pot z čela. Můj stín se konečně vrátil tam, kam patřil. Pavouček putoval zase za záda a já rozrazil dveře. Do místnosti padal širokým oknem časný úsvit. Na široké posteli s nebesy se v prachových peřinách rozvaloval hradní pán. Dobře jsem si pamatoval jeho rozesmátou tvář, když nás pronásledoval na pasece, i na jeho nadšený výkřik nad přesným zásahem prvního střelce.

Hluk ho vzbudil.

"Co je?", vykřikl, když mě spatřil. "Stráž! Stráž!" ječel, až mu selhával i jeho vycvičený hlas.

Usmál jsem se a pomalu se přibližoval.

"Můj pane, vidím, že si na mne vzpomínáš a na mého přítele určitě taky. Tvoji lovčí ho zastřelili jako zvíře. Přišel čas, abych ti za to zaplatil způsobem hodným tvé velikosti". Nato jsem položil klec na postel. Měl výdrž. Neomdlel, jak jsem očekával. Jen zachrčel, neschopen výkřiku ani pohybu. Tím hůř pro něj. Rychle jsem vycouval za dveře, přivřel je a začal hlasitě formulovat magický

klíč. Magická schránka se zachvěla a rozplynula se. Poslední, co jsem zahlédl, bylo cosi obludného, zvětšujícího se na posteli. Rychle jsem přibouchl dveře. Pomstu jsem vykonal, teď jsem chtěl přežít.

* * * *

Rozběhl jsem se chodbou, kterou utekla stráž. Také průvan napovídal, že bych se tak měl dostat ven. Vytáhl jsem Meč z pochvy na zádech. Nikdy jsem s mečem nebojoval, tenhle byl navíc pro mě dost těžký, ale cítil jsem, jak podivně uklidňující teplo proudí z jeho rukojeti do mých dlaní. Musel se zúčastnit mnoha velkých bitev a mně připadalo, že jsem je prodělal s ním. Když jsem zabíhal za ohyb chodby, ozval se praskot dveří, které byly zřejmě pro něco příliš úzké.

Hrůza mne hnala vpřed. Šílenou rychlostí jsem minul dveře, ve kterých se objevovali pomalinku se pohybující a jen napůl oblečení zbrojnoši. Proud chladivého vzduchu sílil. Chodba končila, obdélníkem dveří bylo vidět modré nebe. Z výklenku ve zdi náhle proti mně vyskočil muž ozbrojený kopím, kterým bodl proti mé hrudi. V běhu jsem Mečem na poslední chvíli odrazil špičku kopí, která mě lehce zranila na rameni. Vší silou jsem se odrazil levou nohou do vzduchu. Pravou jsem vymrštil vpřed. Nekonečný okamžik jsem letěl, potom se pata mé natažené pravé nohy setkala s mohutným hrudníkem protivníka, chráněným drátěnou košilí. Cítil jsem, jak se košile prohnula, obrovská síla nárazu dokázala přitisknout prsní kost pod ní až na páteř. Tělo se bezvládně zhroutilo vzad. Přelétl jsem setrvačností přes ně a padl do kotoulu přes ruku držící meč. Snažil jsem se vyhnout pádu na záda, kde byla připevněna kniha. Rána na noze se mi znovu otevřela, patu pravé nohy jsem měl do krve rozedřenou od drátěných kroužků brnění. Zvedl jsem se a běžel dál. Ve spleti chodeb za mnou bylo slyšet děsivé chroptění a zvuky těla trhaných na kusy. Doufejme, že ho to na chvíli zabaví, pomyslel jsem si.

Konečně jsem byl venku. Stál jsem na plošině těsně pod hradbami, vlevo vedly schody dolů na nádvoří. Neklidně tam pofrkávali koně. Několik lovčích se je snažilo uklidnit. Padací most byl nahoře. Vrhł jsem se vpravo. Po vratkém žebříku jsem co nejrychleji vylezl na hradby. Vinuly se kolem nádvoří k věžičce chránící most. Střežili ji dva muži. Než jsem k nim doběhl, tasili meče a rozmístili se. Možná vypadali hrozivě, ale nevím, co by mě přinutilo bojovat s hrůzou tam vzadu místo s nimi.

S rozvahou jsem vyčkával útoku mých protivníků. Meč mě hřál v ruce. Zdálo se mi, že se události řítí mimo mne; instinkty bojovníka, které vládly mým pažím, mi nepatřily. První muž vedl obloukový sek na můj krk. Nekvalitní čepel jeho zbraně se rozletěla po nárazu na Meč, který jí letěl vstříc. Jako blesk jsem se otočil a odrazil výpad strážného, který se mi mezitím dostal za záda. Muž, který přišel o zbraň, sáhl po dýce. Nezdržoval jsem se otáčením, trhl jsem vodorovně drženým Mečem vzad a udeřil ho koncem rukojeti do krku. Bez hlesu se zhroutil k zemi, z ohryzku mu zbyl jen beztvářý krvavý chuchvalec. Takže už jen jeden! Jeho sek mířil na má odkrytá žebra. Mrštil jsem s sebou na zem k jeho nohám. V pádu jsem rotoval a udeřil svou zbraní na soupeřovo koleno. Dokonalé ostří prošlo téměř bez odporu.

Nepřítelův meč mi neškodně zasvištěl nad hlavou, zatímco jeho noha už přelétla hradbu a padala do vody. Muž se zhroutil na mě, krev z jeho pahýlu zasáhla můj obličej a na malý okamžik mě oslepila. Odkutálel jsem se stranou. Natáhl jsem se pro meč zmrzačeného protivníka a vyskočil jsem. Opatrně jsem se naklonil z věžičky a vrazil jej do článku řetězu pod velkou kladkou. Most byl zablokovaný, nějakou chvíli jej nebudou moci spustit. A později už tu možná nezbyde nikdo, kdo by se o to pokoušel. Opět jsem sevřel svůj Meč oběma rukama a pomalu se podíval na nádvoří. Bylo poseto nehybnými těly, některá byla roztrhána na kusy. Nad vším se vznášel nasládlý pach krve. Za sebou jsem ucítil nějaký pohyb, možná to byl stále ještě žijící strážný, ale já se nenamáhal přesvědčit se. Vrhł jsem se přes hradby do vodního příkopu. Nebyl hluboký, po dopadu na hladinu jsem projel asi dvěma sáhy vody a zabořil se do bahna.

Něco slizkého se mi otřelo o nohu. Vzpomněl jsem si na pověsti o obludách a bez váhání jsem do věci bodl a spěšně se odrazil k hladině. Když jsem se vynořil, okamžitě jsem pohlédl na Meč. Visela na něm noha useknutá v koleni, obalená

zelenými řasami. Byla mi nějaká povědomá ... Jedním mávnutím jsem se jí zbavil a plaval jsem ke kraji příkopu. Vyškrábal jsem se na břeh a utíkal na kraj lesa. Pokud ve vodě nějaké obludy byly, vyzáblec jako já je nezajímal. Mezi stromy jsem si dovolil zastavit. Zkontroloval jsem knihu. Byla suchá, a vůbec vypadala, že o ni si starosti dělat nemusím. Naposledy jsem pohlédl na hrad. Přes hradby se právě neslo odporné skřípání, jakoby si něco spokojeně brousilo drápy o kámen. Naskočila mi husí kůže. Otřásl jsem se. Hlasitě jsem proklel tohle místo a pospíchal pryč. Věřil jsem, že už ho nikdy neuvidím. Mýlil jsem se, ale to už je zase jiná historie.